

TRAPISTÉ – MUŽI, KTEŘÍ OPRAVDU VÍ, PROČ ŽIJÍ!

Víte, že vám rádi představujeme lidi, kteří dělají něco výjimečného, kteří jsou stateční a jdou do života po hlavě. Proto jsme zajeli do Nového Dvora poznat život mnichů trapistů, kteří si zvolili dost extrémní způsob duchovního života.

Pokud si domlouváte rozhovor na e-mailové adrese: otec učitel tak trochu čekáte, že vás přivítá stařešina s plnovousem. Otec Lev takový nebyl. A překvapovat nás nepřestal po celou dobu našeho rozhovoru.

■ Čím jste byl, než jste se stal mnichem?
Pocházím ze severní Moravy z věřící rodiny a mám tři sourozence. Vystudoval jsem zdravotní a pracoval s mládeží ve volnočasových aktivitách. To mě dovedlo ke studiu sociální pedagogiky. S kamarádem jsme vymýšleli projekt pro práci s problematičnou mládeží.

S křesťanstvím to nemělo nic společného, já byl tehdy pankáč. V jednu chvíli jsme se ale začali točit kolem tématu výchovy. Jak to budeme dělat a co jim nabídneme za hodnoty? A nevěděli jsme. Pak kamarád říká: „Hele, vždyť ty znáš ty katolíky, tak se porozhlédni tam.“ No, a já jsem přijel sem do Nového Dvora. To se tu ještě stavělo. Zaskočilo mne tenkrát, že mníši tady jasně vědí, co a proč dělají. Tak jsem si přerušil studium s tím, že tu pobudu jeden rok, abych si udělal pořádek v hlavě... a už jsem tu zůstal.

■ Kdy jste si řekl, že je to život pro Vás?

Jsem přesvědčený, že za tím, že člověk může žít v klášteře, je Boží povolání. To znamená, že člověk tak nějak napůl ví a napůl cítí (a často si to nechce přiznat), že Bůh po něm něco chce. Pak záleží na jeho čestnosti, jak se s tím popere. V mém případě to nebyl jeden okamžik, ale spíš jsem k tomu rozhodnutí dozrál. Klášter má obrovskou výhodu v tom, že vše je tu nasměrované k podstatnému.

A právě každodenní kontakt s těmito nároky – a někdy je to spíš každodenní boj – je to, co člověku dává dozrát, přijmout za své nároky života. Potom je připraven přijmout i nároky života s Bohem a říci: „Ano, to opravdu chci.“ Ale to je dlouhá, drsná a zároveň krásná cesta. U mě tomu bylo stejně.

■ Jak se člověk srovnává s řádem, který dělí den po čtvrtodlnách?

Těžce. Alespoň ze začátku... Náš klášter existuje z jediného důvodu, a tím je modlitba. Neslouží k tomu, abychom si tu pěstovali krásné pocity, moudrost či morální dokonalost. Důvodem naší existence je služba Bohu, církvi a lidem. Bez ohledu na to, že spousta z nich ani neví, že existujeme. Tím, že vstáváme ve tři, modlíme se, konáme bohoslužby... se snažíme Bohu vzdávat chválu, která mu náleží, a též se u něj přimlouváme za všechny ty, kdo to potřebují. I mnich žijící v klauzule musí mít srdce misionářské! Když říkáme „Věřím ve společenství svatých“, nejde o nějaké sochy v kostele. Jde o to, že mezi vámi, mnou a každým dalším člověkem je neviditelné pouto, a když se jeden z nás modlí, má to dopad na všechny ostatní. A na tom se tu staví. Lidé dnes žijí bez struktury. Říká se, že je třeba být spontánní. Každý člověk má v srdci touhy, ale nemůže je všechny následovat. To by ho roztrhalo. Řád dne nám

pomáhá si uvědomit, že jsme tady na tom místě zcela pro Boha. Tečka!

■ Prý je pro mníšský život potřeba pořádná dávka humoru.

Ano, člověk se musí umět zasmát sám sobě, nebrat se moc vážně. Když někdo přijde do kláštera, první, na kterou narazí, nejsou duchovní zkoušky, je to on sám. V životě venku je to jako by člověk jel po jezdicích schodech. Nemusí nic moc dělat a ono to frčí: škola, zábava, kamarádi... Přijde sem, schody se vypnou a musí začít šlapat sám. První věc, na co narazí, je samota. To je ze začátku těžké pro všechny. Venku si člověk pěstuje individualismus, nezdravou samotu typu: Já sám si rozhodnu, kam půjdu, já sám nejlíp vím, co mám dělat. Tady je samota jiná. Je to živná půda pro vztahy. Především pro vztah s Bohem.

■ Jak dlouho je mnich trapista během dne sám?

My jsme mníši, kteří žijí společným životem. Ráno ve tři vstanu, a když si jdu vyčistit zuby, do minuty potkám půlku bratří z komunity. Ve 3.15 se všichni potkáme v kostele, tam jsme také všichni. A tak je tomu celý den. Zároveň žijeme v tichosti. Nemluvíme.

